

ကောင်းဆိုးသားစာပေ
စီစဉ်သူ - ဟောင်မော

ကျော်ထူး (အထွေထွေသရုပ်ဆောင်)

မိုင်တိုင် ၁၇

အတွေးစာစုများ

ကျေးဇူးတင်လွှာ

နာလန်ထူစ လူမမာတစ်ဦး အစာတောင်းချိန်လေးကဲ့သို့ ကားမောင်းတတ်ကာစ လူတစ်ဦး ကားမြင်တိုင်း မောင်းချင်နေသော စိတ်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည့် စီစဉ်သူ ဆရာမောင်မေခန့်နှင့် ထုတ်ဝေ သူ လူငယ်စာရေးဆရာ ဟန်သုသော်တို့ အား ကျေးဇူးဆိုသော စကားထက် ကြီးမားသော၊ ပို၍ ပြည့်စုံ သော စကားလုံးများ ရှိခဲ့ပါသော်...

ကျော်ထူး(အထွေထွေ သရုပ်ဆောင်)

စာဖတ်သူများ သို့...

ပျော်ရွှင်ခြင်းက သုံးပုံ...တစ်ပုံ

ဒုက္ခ၊ သောကက သုံးပုံ...နှစ်ပုံရှိသော ဤလောက၌ ဘယ်အတိုင်း အတာအထိ နေရမှန်း မသိသော ရပ်တည်မှု ရှိနေချိန်လေးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာပေ၊ ဘဝ မိုင်တိုင်လေးများ ထဲက

"မိုင်တိုင် (၁၇)"

ကျော်ထူး

(အထွေထွေသရုပ်ဆောင်)

ဖြစ်တတ်ပါတယ်

သင်ခန်းစာက ဒီတစ်သက် ယူလို့ ကုန်တော့မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် သည် လောက်ထိ သတိထားနေတဲ့ ကြားထဲကမှ ခံဖြစ်အောင် ခံလိုက်ရသေးတယ်။ မူဆယ်မှာ စီစဉ်သူ ကိုဗညားက ထွက်ပြေးသွားလို့ လူရွှင်တော်၊ မင်းသမီး၊ ဆိုင်းဆရာ စသည် ဖြင့်ပေါ့လေ။ တစ်ပြိုင်တစ်မကြီး ကြုံသလို ထား၊ ကြုံသလို ဖြစ်ခဲ့ရသလို မိဘမဲ့ ရန်ပုံငွေခေါင်းစဉ်နဲ့ လုပ်စားသွားခဲ့တဲ့ ကျောက်မြောင်းက မိန်းမ လည် သိန်းကြွယ် လူလည်မကြီး သုံးယောက်ရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲမှာ ကျွန်တော်အပါအဝင် ရပ်ရှင် သရုပ် ဆောင်၊ အဆိုတော်၊ အငြိမ့်မင်းသမီး၊ တီးဝိုင်းဆရာ၊ မီး၊ ကား၊ အသံ၊ ဆက်တင်၊ ဟိုက်ဝေးပြေးတဲ့ ကားသမားတွေပါ စုပေါင်းစပ်ပေါင်း ခံလိုက်ရပြန်ရောဗျ။

သူတို့ အပိုင် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးကလည်း အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်နဲ့ သူတို့ အပိုင် ရဲစခန်းမှာ RB ဆရာနဲ့ အမှုသွားဖွင့်တော့လည်း ကျိုက်ထိုမှာ ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ ကျိုက်ထိုရဲစခန်းနဲ့ ပဲ ဆိုင်တယ်ဆိုပြီး ပုတ်လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိလိုက်ပါတယ်။ ဥပမာ- ကျိုက်ထိုကလူ ရန်ကုန်မှာ ဓားထိုးခံရရင် ကျိုက်ထိုစခန်းမှာ ပဲ ဓားတန်းလန်းနဲ့ အမှုပြန်ဖွင့်ရမလားပဲ။ ဘယ်တိုင်း၊ ဘယ်ပြည်နယ်၊ ဘယ်မြို့မှာ နေနေပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရင် နီးစပ်ရာမှာ အကြောင်းကြား အကူအညီတောင်းလို့ မရဘူးလား မသိပါဘူးနော်။

ဟိုတလောလေးကလည်း ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့ ကို ဖျော်ဖြေရေးခရီး ထွက်ခဲ့ပါ တယ်။

"ဟာ...လာပြီ၊ လာပြီ အာစရိ ကိုကျော်ထူးရယ် စောင့်လိုက်ရတာ"

"ကားဆရာ ခဏနော်၊ အာစရိတို့ အဖွဲ့ ဘာစားကြဦးမလဲ"

"မစားတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကားလမ်းတွေပိတ်နေလို့ နည်းနည်း နောက် ကျသွားတယ်"

"ရပါတယ်၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ လူစုံရင် ကားပေါ်တက် တော့ ဆရာရေ၊ ထွက်လို့ ရပြီ နော်"

ခရီးကပန်း၊ လမ်းကကြမ်းနဲ့ ခုနက ကားဂိတ်မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူ က ကားရဲ့ အတက်အဆင်း ပေါက်နားမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး-

"ပေါက်တော နည်းနည်းထုတ်ရပြီနော်"

"မှေးထား မှေးထား ကားကြီးတွေလာတယ်"

"ဆင်းမယ့်နေရာလေးတွေ ကြိုပြောနော်"

သူ့ရဲ့ အသံတွေကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် ငိုက်မျဉ်းသွားလို့ သွားနေတာကိုး။ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ရင် ရိုက်ရမည့် ဇာတ်ကားမှာ လူ လိမ်ကား။ သည် တော့ ခေါင်းထဲမှာ မိမိဘာသာ တစ်ယောက် တည်း စ ဉ်းစားလိုက်၊ ငိုက်လိုက်၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးလိုက်နဲ့ ပေါ့။

"ကိုကျော်ထူး၊ ကိုငွေတောင် အပေါ့သွားမယ်၊ ကျန်းမာရေးတဲ့ "

ဘယ်နေရာရောက်လို့ ဘယ်နေရာမှန်းမသိ။ မှောင်ထဲမည်းထဲ တော င်းပန်တိုးလျှိုးပြီး အပေါ့ သွားလိုက်တယ်။

"စီးကရက်ရှိသေးရင် တစ်လိပ်လောက်"

"အဟဲ...မီးခြစ်လေးပါ ခဏနော်"

ကားစပယ်ယာက တောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဘောင်းဘီထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ရန်ကုန် အဝေးပြေးဂိတ်မှာ ကတည်းက တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် တောင်းသောက်လာသည် မှာ ယခုအချိန် ထိ။

"ကွမ်းတစ်ရာ စားမယ်နော်"

ကားဒရိုင်ဘာ ယာဉ်မောင်းသူရဲ့ ကွမ်းလည်း မနေရ။

"ကဲ...ကားပေါ်ပြန်တက်ကြတော့လေ၊ ခရီးက လိုသေးတယ်ဟ"

ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့ပါပြီ။ မိုးကလည်း ရွာ၊ လမ်းကလည်း ဆိုးနဲ့ တစ်ချက်လေး ငိုက်သွားချိန်-

"ကိုကျော်ထူးရေ ခဏနားမယ်တဲ့ "

"အဖွဲ့တွေ အကုန်ဆင်း၊ ကားက တံခါးပိတ်မှာ "

သည် လိုနဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားကြသောက်ကြပေါ့။

"ကိုကျော်ထူး ဘာလိုသေးလဲ။ ဟေ့...ချာတိတ် ဘီယာတစ်ဂျား၊ လက်ဖက်သုပ်"

ကားစပယ်ယာက ဝိုင်းမှာ ပေးပြီးတော့ သောက်ပေါ့။ ပိုက်ဆံရှင်းချိန်မှာ တော့ ခုနကပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်ရောက်နေသည် မသိ။ နောက် နံနက် မိုးမလင်းတလင်းလေး နားချိန်မှာ လည်း လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်၊ စီးကရက်တွေကို ထုံးစံအတိုင်း ဝင်ရောပြီး ဒိုင်ဗင်ထိုးပြန်ရော။ နည်းနည်းတော့ ကျော် လာပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ အေးလေ...ကားစပယ်ယာဆိုတော့ ပိုက်ဆံက သိပ်ရမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ အလှူလို့ သဘောထားလိုက်တယ်။

"ကိုကျော်ထူးတို့ ကားဂိတ်ကို လိုက်မှာ လား။ လမ်းမှာ ဆင်းမှာ လား"

ကားဒရိုင်ဘာ ယာဉ်မောင်းရဲ့ အသံကြောင့် လန့်နိုးသွားသည် ။

"ရှေ့မီးသတ်နားရောက်ရင် လာကြိုမယ့်သူတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပဲရပ်ပေးပါ။ ကားဆရာ ခင်ဗျားရဲ့ စပယ်ယာကို ပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းသယ် ပေးပါဦးလို့ ပြောပေးပါ"

"ဗျာ"

ကားဒရိုင်ဘာ ယာဉ်မောင်းက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ပြန်ကြည့် နေတယ်။

"ခင်ဗျား စပယ်ယာလို့ ပြောတာ၊ ဟိုချာတိတ်လေ"

"ကျွန်တော့် စပယ်ယာ မပါပါဘူး။ နေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူထားတယ် "

"ဟင်... ဒါဆို ခုနက အပေါက်ဝမှာ တွယ်စီးလာတဲ့ ချာတိတ်က"

"မသိဘူးလေ၊ ခင်ဗျားတို့ အဖွဲ့ထဲက မဟုတ်ဘူး လား"

"ဘယ်ကလာ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ထဲကရမှာ လဲ"

"မသိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ နဲ့ တရင်းတနှီးနေပြီး တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်သောက်နေတော့ ခင်ဗျား တို့ ရဲ့ လူပဲ မှတ်နေတာ"

သိလိုက်ပါပြီ၊ ကားသမားဘက်ကိုလိုလို၊ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဘက်က လိုလိုနဲ့ ။ ကမန်းကတန်း ပစ္စည်းတွေ ပြန်စစ်လိုက်တော့ အိုကေ တော်ပါသေးရဲ့ ။

"သူက ဘယ်မှာ ဆင်းသွားတာလဲဗျ"

"ကျွန်တော်တောင် မသိလိုက်ဘူး။ တွယ်စီးရတာ ညောင်းလို့ နောက်
ဘက်ခုံတွေမှာ ဝင်အိပ်နေ တယ်မှတ်တာ"

ကားပေါ်ပါလာသည့် ခရီးသည် တွေက ဝါးခနဲပါပဲ။ ပြက်လုံးတောင်
ဒီလောက်ရယ်မယ် မထင် ဘူး။

ထူးသခင်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ပြေးမြင်ယောင်လိုက်ပါတယ်။ တော်ပါ
သေးရဲ့ ၊ တစ်သောင်း မကျော်လို့ ။ သည် လောက် အရပ်ရှစ်မျက်နှာ ခ
ရီးသွားလာနေတဲ့ လူရွှင်တော် ခံလိုက်ရပြန်ပါပြီ။ ကိုင်း. . . မျက်နှာအေး
မသွားဘူးလား။ ကျွန်တော့်နည်းတူ ရှေ့က လူရွှင်တော်ကြီး ဦးဥဩလ
ည်း ထိုနည်း၎င်း ခံရဖူးပါသည် တဲ့ ။ ဘီယာတွေ၊ လက်ဖက်သုပ်တွေထဲ
မှာ ဘာဆေးမှ မခပ်သွားလို့ သာပေါ့။ ခံပေတော့ မစဉ်းစားနဲ့ ခံပေတော့
ငါ့အလှည့်ကျ ဒါမျိုးကြီးပဲ အဲဒါနဲ့ ပဲ အဲဒါနဲ့ ပဲပေါ့ဗျာနော်။

သင်ခန်းစာတွေ ထပ်မံစုဆောင်းပါဦးမည်ဟု . . .။

Pop News Journal

Vol.1,No.28 (17 July 2013)

အရက်နဲ့ မီးစက်

လေယာဉ်ကွင်းချိန်က ၆ နာရီတဲး ။

"အသွားအပြန်လက်မှတ် သွတ်ကင်လုပ်ပြီးသား။ အရေးကြီးတာက ပတ်စ်ပို့စာအုပ်တွေ ကိုယ်နဲ့ မကွာ သိမ်းထားပါ။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာရှိရင် ထုတ်ပြလို့ ရတယ်။ ပြီးတော့ ဟိုရောက်ရင် ကတ်ဖုန်းတွေသုံးပြီး လူစုကွဲရင် လှမ်းဆက်လို့ ရအောင် ဟမ်းဆက်တွေယူသွား"

နိုင်ငံခြားအတွေ့အကြုံရှိသူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လေယာဉ်လက်မှတ် လာပို့ပေးရင်းနဲ့ မှာ စရာရှိတာတွေ မှာ နေသည် ။ ပထမဦးဆုံး ခရီးစဉ်ဖြစ်သဖြင့် သွားမည့်သူငယ်ချင်း သုံးယောက်စလုံး ရင်တွေတုန်၊ ဖင်တွေတုန်နေကြသည် ။ ထည့်စရာရှိတာ ထည့်လိုက်၊ စဉ်းစားလိုက်နဲ့ ။

"မင်းတို့ လေယာဉ်ကွင်းရောက်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီကလူတွေ လာကြိုလိမ့်မယ်။ သူ့နာမည်က ဘိုဘို၊ မြန်မာပဲ။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား။ အဲ. . .တစ်ခုပဲမှာ ချင်တာက ဟိုကောင် အညာသား ဖန်ခါး သီး အရက်ကိုလျှော့သောက်။ သူများ နိုင်ငံမှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး။ သုံးနှစ် လောက် ရှာထားတာ၊ သုံးလလောက်နဲ့ ပြောင်သွားမယ်မှတ်"

ကျွန်တော် မကွေးသားဖြစ်လို့ နာမည်ပြောင် ဖန်ခါးသီးလို့ ခေါ်ဆိုခြ

င်းပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော် ရောက်လေရာအရပ်မှာ အချိန်အခါမရွေး အရက်ကို ရှာဖွေသောက်တတ်သူ။ ယုတ်စွအဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူအတန်းလုပ်နေတာတောင် ရတဲ့ နည်းနဲ့ ရှာကြံသောက်တတ်သူ။ ကျွန်တော့် ကြောင့်လည်း တစ်ခါက ကိုရင်တစ်ပါး ကြိမ်လုံးစာ မိဖူးခဲ့ပါသည်။

"ရှုး...ကိုရင်...ကိုရင်"

"ဘာလဲ ဒကာကြီး"

ဖြတ်လျှောက်သွားသော ကိုရင်လေး ချာခနဲလှည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။
။ ကျွန်တော်က ကျောင်း တိုင်ကိုကွယ်၍ လက်ယပ်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
။ ကိုရင်လေးက ကြောင်တိကြောင်တောင်နဲ့ အနား ရောက်လာတော့-

"ကိုရင် တပည့်တော်ကို ဟိုအဝတ် နည်းနည်းလောက် ဝယ်ပေးပါလား"

"ဘာအဝတ်တုံး ဒကာကြီးရဲ့ "

"ဒါလေ ကိုရင်ရဲ့ "

ပါးစပ်နား လက်မကိုကော့ပြီး သောက်သည့်ပုံစံ လုပ်ပြလိုက်သည်။

"ဪ...လက်ဖက်ရည်လား၊ ဆိုင်ကဝေးတယ် ဒကာကြီးရဲ့ "

"ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ အသူရာ အသူရာ"

မျဉ်းကျားက မကူးဘဲ နီးစပ်ရာက လမ်းဖြတ်ကူးမယ်ကြံတုန်း ယာဉ်စည်းကမ်း လမ်းစည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေး ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရ၍ နောက်ပြန်ဆုတ်သည့်ပမာ ကိုရင်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်နှယ်ဟာကြီးလဲ၊ ပဉ္စင်းလောင်းက အရက်လာဝယ်ခိုင်းနေ

ရတယ်လို့ ။

"လုပ်ပါ ကိုရင်ရယ်၊ တပည့်တော် မသောက်ရရင် မနေနိုင်လို့ ပါ။ ချက်ချင်းကြီးလည်း ဖြတ်လို့ မရသေးဘူး"

"ဟာဗျာ . . .ဆရာတော်သိရင် ကျုပ် အရိုက်ခံရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒကာကြီးရော ကျုပ်ပါ ငရဲ ကျလိမ့်မယ်ဗျ"

ထွက်သွားဟန်ပြင်နေသော ကိုရင်လေး၏ သင်္ကန်းစကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ကလေးမုန့်ဖိုးတောင်း သည့် ပုံစံမျိုးနဲ့ -

"ကိုရင်ရယ် ကူညီပါ၊ တပည့်တော် ခြေတွေလက်တွေပါ တုန်နေလို့"

ငိုတော့မည့်ပုံ ခြေတွေလက်တွေပါ တုန်ပြလိုက်တော့ ကိုရင် သနားသွားပုံရသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင် ကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်ပြီး-

"ကဲ. . .ပေး. . .ပေး ပိုက်ဆံ၊ ဒီတစ်ခါပဲရမယ်နော် ဒကာကြီး။ ဆံချပြီးရင် သောက်လို့ မရတော့ ဘူး"

"တင်ပျံ့ဘုရား"

ခါးကြားထဲ လိပ်ထားသော ပိုက်ဆံကို ထုတ်ပေးလိုက်သည် ။ ကိုရင်လေး ပျာယီးပျာယာနဲ့ ထွက်သွားတော့သည် ။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးကို သတင်းစာစက္ကူနှင့်ပတ်ကာ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ် ပြန်လာနေသော ကိုရင်လေးကို ကျောင်းအောက်မှာ အတိုင်းသား မြင်နေရ သည် ။

"ဟဲ့. . .ကိုရင် ဒါက ဘယ်က ပြန်လာတာတုံး။ ခိုင်းစရာရှိရင် ရှာမတွေ့ဘူး"

"ဟိုက်. . .ပြဿနာပဲ၊ ကျောင်းထိုင်ကြီးနဲ့ တန်းတိုးနေပြီဟ"

ကိုရင်လေး မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ ရှေ့တိုးရမလို နောက်ဆုတ်ရမလိုနဲ့ ကတုန်ကယင်တွေ ဖြစ်ပြီး လက်နဲ့ ညှစ်လိုက်မိရာ. . .

"ဟဲ့. . .ကိုရင် မေးနေတယ်လေ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲလို့ ။ ဟင်. . . ဘာတွေလဲ တစ်စက်စက်နဲ့ ကျနေတာ"

ပထမတော့ ဆရာတော်က သူ့ကိုကြောက်ပြီး အပေါ့တွေ သွားနေတယ်မှတ်ပြီး ပြုံးလို့ ပေါ့။ နောက်တော့မှ အရက်နဲ့တွေ ထွက်လာတော့-

"ဪ. . .ကိုရင်က အရက်တွေ ဘာတွေတောင် သောက်တတ်နေပြီကိုး။ ကိုင်း. . .လာခဲ့စမ်း"

ပြောလည်း ပြော လက်ကလည်း လှမ်းဆွဲ-

"တပည့်တော် မသောက်ပါဘူး ဘုရား။ သောက်လည်း မသောက်တတ်ပါဘူး"

"ဟဲ့. . . လိမ်ပြန်ပြီလား၊ လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေတာတောင်။ လာခဲ့ နင်တော့လား သေပြီသာ မှတ်"

ကိုရင်လေးခမျာရယ် ချာလပတ်ယမ်းပြီး ပါသွားပါလေရော။ ကျောင်းတိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖက်ခိုင်းထားပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ သုံး၊ လေးချက် ရိုက်အပြီးမှာ တော့-

"အဟီးဟီး. . .တပည့်တော်သောက်တာ မဟုတ်ဘူး ဘုရား။ ဟိုဒကာကြီး ဝယ်ခိုင်းတာ"

"ဘာရယ်၊ ဘာပြောတယ်၊ ဘယ်သူဝယ်ခိုင်းတယ် ပြန်ပြောစမ်း"

"အဟီးဟီး. . .နာခေါင်းကြီးကြီးနဲ့ ဟိုမကွေးသား ဖန်ခါးသီး။ မသော

ကံရရင် လက်တွေ့တုန်လို့ ပါတဲ့ ၊ သနားလို့ ဝယ်ပေးတာပါဘုရား"

"ဪ... အေး သနားတဲ့ ကောင်၊ လူမိုက်အားပေးလုပ်ချင်ဦး။ ကဲ
ဟာ...ကဲဟာ"

"ဦး...ဖြန်း...ဖြန်း"

ဘေးမှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ကို-

"မနက်ဖြန် ရဟန်းဝတ်မယ့် ဒုလ္လဘ ဖန်ခါးသီးဆိုတဲ့ ကောင်ကို
သွားခေါ်ခဲ့စမ်း"

တစ်ကျောင်းလုံး ရှိရှိသမျှသော နေရာပေါင်းစုံ သရက်ပင်၊ မန်ကျည်း
ပင်ပါမကျန် လိုက်ရှာသည် မတွေ့။ ဘယ်တွေ့မလဲ၊ ကျက်သရေခန်းထဲ
က အိုးခွက်ပန်းကန်တွေထည့်သော ကျွန်းသေတ္တာကြီးထဲ ဝင်ပုန်းနေ
တာကိုး။ သည် လိုနဲ့ တစ်ရက်ပြီးသွားသည် ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စော
စော ဒုလ္လဘတွေ တန်းစီပြီး ဆရာတော်က ဆံချပေးနေသည် ။ ဖန်ခါး
သီးက ခပ်တည်တည်နဲ့ ခေါင်းငုံ့ပေးလိုက်သည် ။ ဘေးက မျက်နှာသုတ်
ပဝါကို ကိုင်ထားပေးသော ကိုရင်နှစ်ပါးအနက် တစ်ပါးက-

"ဟင်...ဖန်ခါးသီး"

ဖန်ခါးသီးက မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြလိုက်သည် ။ မပြောနဲ့ ပေါ့လေ။
ဒါပေသိ...

"ဟဲ့...ဘယ်သူ့ဆီက အနံ့ဆိုးကြီးလဲ ချဉ်စုတ်စုတ်နဲ့ "

ဆရာတော်ကြီးက နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ။ ဖန်ခါးသီးလည်း ရသမျှ မှတ်
မိသမျှ ဂါထာတွေ ရွတ်ဆို နေသည် ။ စိတ်ထဲကလည်း ခေါင်းတုံး မြန်မြန်
တုံးပြီးပါစေ။

"ဟဲ့. . .ဒကာ၊ နင် မနေ့က ဘာတွေလုပ်ထားတုံး။ ရေရောချိုးရဲ့လား"

"မော့မကြည့်ဘဲ လက်အုပ်ချီ၍ "

"တင်. . .တင်ပဲ့ဘုရား၊ ဟို. . .ဟို. . .ဖျားချင်သလိုလို"

စကားမဆုံးလိုက်ရပါ။ တင်ပါးမှာ အရှိုးရာတွေထပ်နေသော ကိုရင်လေးက သင်္ကန်းကို ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်ပြီး-

"ဘာ. . .ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်ရမှာ လဲ။ အရက်သောက် သောက်တယ်ပေါ့။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ နင့် ကောင်းကျိုးတွေ"

"ဖြန်း. . .ဖြန်း"

သူတင်ပါးကို ပုတ်ပြလိုက်သည် ။ သည် တော့မှ ဆရာတော်ကြီး သဘောပေါက်သွားပြီး မျက်နှာ ကြီး နီးမြန်းလာကာ-

"ဪ. . .အရက်ဝယ်ခိုင်းတဲ့ မကွေးသား ဖန်ခါးသီးဆိုတာ မင်းကိုး။ ကဲဟေ့. . .ကိုယ်တော် တွေ ဒီကောင်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ လူတွေ သင်္ကန်းစည်းလို့ ရတယ်။ ဒီကောင့်ကို မှတ်လောက် သားလောက် အောင် မနက်စာရော ညစာပါ မကျွေးနဲ့ ။ ငါ ထန်းပင်ကုန်း ကြွဦးမယ်။ ပြန်လာမှ သင်္ကန်းဝတ်ပေးသင့်၊ မဝတ်ပေးသင့် စဉ်းစားမယ်။ အဝီစိမှာ တစ်သက်လုံး လက်မှတ်ထိုးနေရမယ့်ကောင်" ဆိုပြီး တစ်ရွာကို ကြွသွားတော့ မကွေးသား ဖန်ခါးသီး ကျွန်တော် ခေါင်းတုံး အဖတ်တင်ပြီး အိမ်လည်း မပြန်ရဲ၊ ကျောင်း မှာ လည်း နေလို့ မရနဲ့ ရွာထိပ်က ဇရပ်မှာ တစ်ညတာ သောင်တင်ခဲ့ရပါတော့သည် ခင်ဗျာ။ အဲ. . .အရက် နဲ့ မီးစက် ပြဿနာ တက်ပုံလေးကို နောက်စာမျက်နှာလေးတစ်ရွက် လှန်ကြည့်လိုက်ပါလို့ .

First Music News Journal

June, 2013 (Tuesday)

အရက်နဲ့ မီးစက် (၂)

"ဟဲ့...ဖန်ခါးသီး"

"တင်ပျံ့ဘုရား"

"အေး...ရွာဘုရားပွဲက နှစ်တိုင်းကျင်းပနေတာနော်။ ဒါကို နင်သိတယ်မဟုတ်လား"

"တင်ပျံ့ဘုရား"

"ငါတို့ ရွာ ဘုရားပွဲကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ သည်တော့ ပွဲဈေးနဲ့ ဇာတ်ရုံပေး ထားတဲ့ ကျောင်းကမီးစက်ကို နင်နဲ့ ပဏ္ဍိတက တာဝန်ယူရမယ် ကြားလား"

ရွာဘုရားပွဲက သုံးရက်ကြီးများ တောင်။ အဲဒီပွဲ မပြီးမချင်း မီးစက်နားက ခွာလို့ ရမည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ ပြန်အချွန်အတက်လုပ်မည့် ကိုယ်တော်ပဏ္ဍိတကလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေမည်မှာ ဧကန်မလွဲ။ သည် ကြားထဲ ဘုရားပွဲမစမီ တစ်ရက်အလိုကတည်းက ရွာတွင်းရွာပြင်ပွဲဈေး အရက်လုံးဝ မရောင်းရဟု ဆရာတော်က အမိန့်ထုတ်ပြန်ပြီးသား။ သည် တော့ကာ ဖန်ခါးသီး လူလည်က ကြိုတင်၍ ပလတ်စတစ်ပုံးနဲ့ ဝယ်လှောင်ပြီး ကျောင်းအောက်က ထင်းပုံတွေကြားမှာ ဝှက်ပြီးသား။ ငဲ့... ငဲ့... ငဲ့... မပိုင်ဘူးလားဗျာ။

"ထုံး...ထုံး...ထုံး"

"ဖန်ခါးသီး ရေဆူနေပြီ၊ ရေလဲ. . .ရေလဲ"

ဆူညံနေသော မီးစက်သံနဲ့ အတူ ကိုယ်တော်ပဏ္ဍိတက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"တင်ပါ့ဘုရား"

ကားတာယာနဲ့ ပြုလုပ်ထားသော တာယာရေပုံးကိုဆွဲ၍ ဆွမ်းစားကျောင်းနောက်ဘက် အုတ် ရေကန်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းနဲ့ ဖန်ခါးသီး ပြေးတော့သည်။ ။ ပြီးတော့ကာ ရေသန့်ဘူးအလွတ် ထဲ ပြောင်းထည့်ထားတဲ့ BE ရေစပ်ပြီးသားကို ခါးကြားကဆွဲထုတ်ပြီး တစ်ကျိုက်မော့လိုက်ကာ ခါးပုံစံ ထဲမှ မန်ကျည်းသီးအမှ ညှို့ တစ်တောင့်ကို ဆွဲယူမျိုချလိုက်ပြီး သီချင်းလေး တအေးအေးနဲ့ ရေဆွဲပြန်လာ ခဲ့လိုက်တယ်။

သည် လိုနဲ့ ဘုရားပွဲတော် တစ်ည လွန်မြောက်ခဲ့ပါရောလား။ ပွဲတော်၏ ဒုတိယမြောက်ည။

"ဟဲ့. . .ပဏ္ဍိတ ဖန်ခါးသီးအခြေအနေ ဘယ်နှယ်တုံး"

"တင်ပါ့၊ တစ်ညလုံး မအိပ်မနေ သီချင်းလေးတကြော်ကြော်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေပါတယ် ဘုရား"

"အိမ်း. . .တော်ပါသေးရဲ့ ၊ ငါ့မှာ ကောင်းကောင်း မကျိန်းရဘူး။ တော်ကြာ ဘာဖြစ်လို့ ၊ တော်ကြာ ညာဖြစ်လို့ ပွဲဈေး ခဏခဏ ကြွနေရတယ်။ မီးစက်ကိုလည်း စိတ်မချဘူး။ တခြားရွာက ငမူး တွေ ပေါက်တတ်ကရ လာလုပ်လို့ မီးပျက်သွားရင် ပွဲပါပျက်ရောပဲ။ အဲဒါကို တွေးပူနေတာ ပဏ္ဍိတရေ"

"တင်ပါ့ဘုရား"

"အင်း...မကောင်း ကျောင်းပို့တဲ့ ။ ဘယ့်နှယ် သူတို့ သားသမီးတွေ မဆုံးမနိုင်တိုင်း ငါ့ ကျောင်းထဲ လာလာပို့နေကြတယ်။ ငါ့မှာ တော့ ကြိမ်လုံးကြီး တဝင့်ဝင့်နဲ့ လူဆိုးထိန်း၊ နယ်ထိန်းကျနေ တာပဲ။ သည် ကြားထဲ ဘာတဲ့ ကွယ်လွန်သူ ကုသိုလ်ရအောင်တဲ့ ကွယ်လွန်သူရဲ့ ခုတင်တွေ၊ အဝတ် အစားတွေကို ခန်းဆီးချုပ်၊ လိုက်ကာတွေချုပ်ပြီး ကျောင်းလာလှူ။ အမှန်က အဲဒီအသုံးအဆောင်တွေ ကို သူတို့ ဆက်မသုံးရဲလို့ ပဏ္ဏိတရဲ့ ။ ကွယ်လွန်သူတွေ တကယ်ကုသိုလ်ရစေချင်ရင် သူတို့ ရဲ့ နားကပ် တွေ၊ လက်စွပ်တွေ၊ လက်ကောက်တွေ၊ နာရီတွေ ကျောင်းလာလှူပေါ့။ အဲဒါ တွေကျတော့ လာမလှူဘူး။ ဆုံးဆုံးချင်း အကုန်ချွတ်ယူကုန်တော့တာပဲ "

စကားမဆုံးခင်မှာ ပဲ ထန်းပင်ကုန်းရွာမှ ရွာသူရွာသားအချို့ ရောက်လာပြီး ဘုရားပွဲတော်ကိစ္စ စကားပြောကြသဖြင့် စကားဆက်ပြတ်သွားတော့သည် ။ ကိုရင်ပဏ္ဏိကလည်း အလိုက်တသိ ထွေးခံသွန် ရန် ထွက်သွားတော့သည် ။

"ထုံး...ထုံး...ထုံး"

"ကျွီ...ကျွီ...အံမယ် ဘယ်ကို ဆွဲဆင်းရပြန်တုံးဟ"

မီးစက်သံက တထုံးထုံး၊ ရွာနီးချုပ်စပ်က ပွဲလာကြည့်တဲ့ လှည်းတွေက တဂျိုးဂျိုး၊ ပွဲဈေးတန်း ကလည်း မီးတွေထိန်၊ ဈေးသည်တွေကလည်း အစုံ။ ဖန်ခါးသီးကလည်း ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်ရဲ့ နောက်ဘက် ထင်းပုံများ အကြား၌ ဒူးလေးတနုနုနုနု ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ်အပြည့် ခံစားလို့ နေသည် ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညဉ့်နက်ပိုင်းကျော်စပြုလာချိန်မှာ တော့...

"ထုံး...ထုံး...ထုံး...ဒုတ်...ဒုတ်"

"ဟ. . .ဖန်ခါးသီး. . .ဖန်ခါးသီး မီးစက်ဘာဖြစ်သွားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ယူခဲ့ စမ်း"

"လာပါပြီ ဘုရား"

သောက်လက်စ ရေသန့်ဘူးလေးကို တစ်ဖက်ကကိုင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်နဲ့ အပြေး အလွှား ရောက် လာပြီး သူ့ပါးစပ်က BE အနံ့ ရမည်စိုးသဖြင့် ခါးကြားထဲ ညှပ်ယူလာသော ကွမ်းယာ လေးကို ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ။

"ဆီများ ပြတ်သွားသလား"

"မပြတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော် ထည့်ထားတာ မကြာသေးဘူး"

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် နှစ်ယောက်သား အလုပ်တွေရှုပ်နေသည်။ ။

"ဘယ်တုန်းက ထည့်တာလဲ"

လူဆီထည့်ထားသဖြင့် အရှိန်ရနေသော ဖန်ခါးသီး မီးစက်ထဲ ဘယ်အချိန်က ဆီဖြည့်ထားသည် မသိ၊ ခေါင်းကုတ် ဖင်ကုတ်နဲ့ ။ ကိုရင်ကြီး ပဏ္ဍိတက စိတ်မရှည်တော့။ ဆီဂိတ်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည် ။ ဟုတ်ပဲ၊ ဆီပြတ်သွားပြီ။ ကျိန်းသေသွားပါပြီ။ ဆရာတော်ကြီး မလာခင် အမြန် ရှင်းထားမှ။ ။

"ဖန်ခါးသီး ဆီပုံး ဘယ်မှာ လဲ"

"ဟို. . .ဟို. . .အဲ"

"ဒုက္ခပါပဲ ဘာမှ မေးလို့ မရဘူး။ သွား ဦးသာလှကို သွားမေး"

ဖန်ခါးသီး သုတ်ခြေတင်သွားတော့ ကိုရင်ပဏ္ဍိတ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး

တဝင်းဝင်းနဲ့ ဟိုရှာ သည် ရှာ လုပ်နေရင်း ထင်းပုံကြားက ပလတ်စတစ်
ပုံးကြီး တွေ့သွားပြီ။

"တောက်. . .ဆီပုံးက ဒီကြားထဲမှာ ၊ ဖန်ခါးသီး မေးလိုက်ရင် အရူး
လင်လုပ်နေရသလိုပဲ"

တစ်ယောက်တည်း မြည်တွန်တောက်တီးရင်း ပလတ်စတစ်ပုံးထဲမှ
အရက်တွေကို မီးစက်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်ပြီး လက်လှည့်ဂေါက်တံဖြ
င့် သင်္ကန်းခါးတောင်းကျိုက်ကာ နှိုးတော့သည် ။ ဘယ် လောက်နှိုးနှိုး
ကိုရွှေမီးစက်ကတော့ အအိပ်မပျက်။ ကိုရင်ပဏ္ဍိတသာ ဇောချွေးတွေပြ
န် လက်ပန်းကျလာ တော့သည် ။ ပွဲဈေးမှ လုံခြုံရေး လူငယ်များ ၊ ဂေါပ
ကအဖွဲ့များ ၊ ဆရာတော်ကြီးပါမကျန် တဖွဲဖွဲနဲ့ မီးစက် နား အုံလာတော့
သည် ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြော ဝင်နှိုးနဲ့ -

"ဟဲ့. . .ပဏ္ဍိတ စက်ပွဲအတွက် ပေးထားတဲ့ လက်ဖက်ပွဲရော"

"ဒီမှာ ပါ ဘုရား။ ဟာ. . .ဟ"

"ဘယ်မှာ လဲ ပဏ္ဍိတရဲ့ "

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ ပန်းကန်က ပြောင်သလင်း
လို့ ။

"လက်ဖက်ကို ဘယ်ခွေးမှ မစားပါဘူး"

"ဂလူး. . .ဟ. . .ဘာလဲဟ"

ဆရာတော် ခလုတ်ဝင်တိုက်မိလိုက်တာက ဖန်ခါးသီးရဲ့ အရက်ပုံး။

"ဓာတ်ဆီပုံးပါ ဘုရား"

"မှန်း. . .ဓာတ်ဆီက မသန့်ဘူးထင်တယ်။ ရေများ ရောထားသလား"

ပလတ်စတစ်ပုံးအဝကို ဆရာတော်က ငုံ့နမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ပင်-
"ကိုရင်ပဏ္ဍိတ ဒီမှာ ဆီပုံး၊ ဦးသာလှက ပေးလိုက်တယ်"
"ဟယ်..."

ဖန်ခါးသီး ကျွန်တော် ဆရာတော်လက်ထဲက ပလတ်စတစ်ပုံးကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စကား ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။

"ဪ... လူတွေင် အရက်သောက်ရတာ အားမရလို့ မီးစက်ကိုပါ အ
ရက်တိုက်တယ်ပေါ့။ ဟဲ့... ပဏ္ဍိတ၊ နင်ပါ အလိုတူအလိုပါပေါ့လေ။ ပါး
စပ်မှာ နှမ်းတွေပေနေတာ။ ကိုင်း... မကောင်းကျောင်းပို့တဲ့ ဟာတွေ"

အမှန်က မီးစက်သုတ်ထားသော ပုဆိုးအစုတ်နဲ့ ကိုရင်ပဏ္ဍိတ မျက်
နှာချွေးသုတ်ရင်း ပေနေတဲ့ နှမ်းစေ့တွေပါ။ တကယ်သုံးစွဲပြီး ပုဆိုးစုတ်
ကို လက်သုတ်သူက ဖန်ခါးသီး ကျွန်တော်။ နောက်တစ်နေ့ ရွာလယ်လ
မ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှေ့ကပြေးသူက ဖန်ခါးသီး၊ နောက်က ဓားနဲ့ လိုက်သူ
က ကိုရင်ပဏ္ဍိတ။ ထို့ကြောင့် ရွာမှာ ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ
သူငယ်ချင်းများ ရှိရာ မြို့သို့ရောက်ပြီး ခိုအောင်းတော့ခဲ့သူက ဖန်ခါးသီး
ကျွန်တော်ရယ်ပါ။ ရွာမှာ တော့ နာမည်ကိုကြီးလို့ ။

"မီးစက်ငှားရင် ဖန်ခါးသီးတို့ ရွာက သွားငှား။ ဓာတ်ဆီထည့်မောင်း
စရာ မလိုဘူး။ BE နဲ့ လည်း ရတယ်"ဟူ၍ ...။

အဲဒါနဲ့ ပဲ အဲဒါနဲ့ ပဲပေါ့ဗျာနော်။

စာရေးသူ၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်

ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့တာ အမေပါ။

ကျွန်တော့်ကို ကင်ပွန်းတပ်ပေးခဲ့တာ အဖေပါ။

ကျွန်တော့်ကို သတင်းထွက်လို့ ပဉ္စင်းတက်ပေးတာက မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ရှိကြကုန်သော ပရိသတ်ရယ်ပါ။ သည် တော့...

မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ရှိသော စာပေ၊ သဘင်၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင် စသည်ဖြင့် အနုပညာရှင်ပေါင်း များစွာကို ထမင်းကျွေးကြတဲ့ ထမင်းရှင်၊ ဟင်းရှင် မိဘပြည်သူအပေါင်းကို ကျန်သော အနုပညာရှင်များ ရဲ့ ကိုယ်စား ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝတ္ထုမကျ ဆောင်းပါးမကျ ရေးတတ်သလောက်လေး ရေးလိုက်တဲ့ စာတိုပေစ လေးများ နဲ့ ဂါရဝပြုလိုက်ပါရစေလို့ . . .။

First Music News Journal

2013(Tuesday)

အသုံးအနှုန်း မတတ်ခြင်း

ကြာတော့လည်း တော်တော်လေးမှ တော်တော်လေး ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ သည် လိုခင်ဗျ။ တစ်ရက်မှာ တော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး အငြိမ့်တစ်ခု ရိုက်ပေးပါလို့ ဆိုပါတယ်။ ထုံးစံ အတိုင်း ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှနဲ့ လောက်ငအောင် ရိုက်ပေးပါပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ပဲ ဒါရိုက်တာ ဖိုးရိုက်ချင် ကျွန်တော် က စရန်ငွေတွေယူ၊ မင်းသမီး စိုးမြတ်နန္ဒာကိုချိတ်၊ လူရွှင်တော် ကျွန်တော်အပါအဝင် ဦးကုသိုလ်၊ ကင်းကောင်၊ ဗေလုဝ၊ ကိုချစ်စရာ၊ ဦးမန်းဝင်းတို့ ကို ဖုန်းနဲ့ ဆက်ပြော။ ဆိုင်းက အငြိမ့်ရိုက်ကူးရေးမှာ ဘယ်သူမှ စင်ပေါ်ဆိုင်းတင်မတီးသေးတဲ့ အချိန်။ အဲဒါနဲ့ မြန်မာပြည် ဟိန်းရာဇာအဖွဲ့ကို ငှားပြီး အငြိမ့် စင်ပေါ်တင်မယ်ပေါ့။ အဲ...ရိုက်ကူးမည့် ခန်းမငှား၊ မီးတွေ၊ လိုက်ကာတွေ၊ အသံဖမ်းတွေ နာမည်ရပြီး သားတွေကိုပဲ လိုက်ချိတ်။

ဒါမှ ကျွန်တော်ရိုက်တဲ့ အငြိမ့် ကွာလတီကောင်းမှာ လေ။ ကိုယ့်အတွက် ပိုက်ဆံမကျန်တာက အရေးကြီးပါဘူး။ ခဏလေးသုံးလိုက်ရင် ကုန်ရော။ နာမည်ကျန်ဖို့ က အရေးကြီးတယ်လေ။ သည် လိုနဲ့ ဟိုကိစ္စသည် ကိစ္စတွေပြီးတော့ အစည်းအရုံးမှာ ရိုက်ကူးခွင့်တင်၊ သီချင်းရေးတဲ့ ဆရာ ရွှေမြိုင်ဦးအုန်း ဖေလေးနဲ့ မလှိုင်ဦးသန်းထွန်းကိုရှာ၊ အငြိမ့်သီချင်းတွေအပ်၊ ရိုက်ခွေဝယ်၊ ရိုက်ကူးရေး ကင်မရာသုံးလုံး ကို စရန်ပေး၊ လူရွှင်တော်တွေ တူညီဝတ်စုံဖြစ်အောင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ

သွားဝယ်၊ အပေါ်ပိုင်း ရင်ဖုံး အင်္ကျီ၊ ပတ်ပေါင်းစတွေသွားဝယ်၊ သွားချုပ်
၊ သွားအပ်နဲ့ အလုပ်တွေကို ရှုပ်သွားတာပါပဲ။

"ဦးကျော်ထူး ဒါက ကျွန်မမိဘတွေပေးထားတဲ့ လက်ကောက်နဲ့ နား
ကပ်နော်"

လှည့်ကြည့်စရာ မလိုပါဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမ ထူးသခင်ရဲ့ အ
သံ။

"ဖေကြီး ဒါလေးက သမီးမွေးနေ့မှာ သူများ ပေးတဲ့ လက်စွပ်နော်"

"ဖေကြီး ဒါက ညီမလေးမွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ရတဲ့ ဟမ်းချိန်း
လေးနော်။ သားဆီပြန်ရောက် တာ သိပ်မကြာသေးဘူး"

သားနဲ့ သမီးတွေရဲ့ ကရုဏာအပြည့်၊ ယုံကြည်မှုအပြည့်တွေနဲ့ ပြော
တဲ့ စကားတွေ။ ဪ... ငါ့နှယ်၊ ငါမို့ ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီဆိုရင်
အယုံအကြည် ကင်းမဲ့လိုက်ကြတာ။ အေးလေ သူတို့ မယုံကြည်တာ လ
ည်း မပြောနဲ့ လေ။ ဟိုတလောလေးက ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီးရိုက်တာ ဝတ္ထု
၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ သရုပ်ဆောင် လေးမျိုးပေါ့။ စုစုပေါင်း ငွေသုံးသောင်းကုန်
တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လာ ယုံကြည်တော့မှာ လဲ။ အဲဒီငွေ သုံးသောင်းဆို
တာကလည်း တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ ကံကောင်းလို့ ရဖူးတာ။ ကျန်တာ
တွေက အိတ်စိုက် ကြီးပဲလေ။

စပါပြီ။ ကျွန်တော် စလုပ်တော့မှ ပဲ ရှုတင်ကားခ ဈေးတက်သွားပြီ။
ရှုတင်ထမင်းကလည်း ...။

"ဟုတ်ပါတယ် ဒါရိုက်တာကြီးရယ်၊ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ လိမ်ပြောပါ့မလား။
ဒီဈေးယူနေတာ ဘယ်နှ ကားတောင် ရှိနေပြီလဲ"

" မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကျွန်တော် တောင်ခေါင်းတုံးနဲ့ တူသော မျောက်

လောင်းများ ရိုက်တုန်းက"

"ကဲ. . .ကိုကျော်ထူး၊ အဲဒီ ရှင်ကားမှာ တစ်ခန်းစ၊ နှစ်ခန်းစပါတဲ့ လူ ရွှင်တော်တောင် မင်းသား ဖြစ်နေပြီလေ။ အချိန်နဲ့ အခါနဲ့ လည်း ပြန်ကြ ည့်ပါဦး။ နာရီရောပတ်ရဲ့ လား"

ရှုတင်မန်နေဂျာ ဇော်ထွန်းက ရိုက်ခွေတွေချပေးပြီး လှည့်ထွက်မယ် အလုပ်-

"ဟ...ဟ...ဇော်ထွန်း ရိုက်ခွေတွေက ဒီဈေး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဈေးတက်သွားတာ ကြာပေါ့"

"ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ငါ ကန်ထရိုက်ယူရိုက်တော့မှ ပဲ အားလုံးက ဈေးတွေ တက်နေကြတယ်။ စက်က လည်း အရင်ဈေး မဟုတ်တော့ဘူး"

"အစ်ကို နိုင်းသောင်စင်စက်နဲ့ ရိုက်တဲ့ ခေတ် မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ ပြီးတော့ ဗီဒီယိုတိပ်ခေတ် မဟုတ်ဘူး ။ စီဒီခေတ် ကင်မရာတွေ ဈေးတ က်သလို ကင်မရာမင်းလည်း ဈေးတက်နေပြီ။ ပြီးတော့ အဲလ်ဖာ(စက်မှု လုပ်သား)၊ နေ့စားတွေလည်း ဈေးတက်တယ်။ ခါတိုင်းလို နှစ်ထောင်မ ရတော့ဘူး။ အဲဒါပဲ"

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဇနီးဖြစ်သူ ထူးသခင်က မဲ့ကာ ရွဲ့ကာနဲ့

-

"အဲဒါပဲလေ အဲဒါပဲ၊ ဈေးထဲမှာ လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း မီးသွေးဈေးကတက်၊ ဆန်ဈေးက တက်၊ ကြက်သွန်ဈေးကတက်၊ ကြက် သား၊ ဝက်သားဈေးတွေကတက်။ အံ့မယ်. . .သည် ကြားထဲ လယ်ကွင်း ထဲမှာ နေရတဲ့ ကိုရွှေတောသား ကန်စွန်းရွက်ကလည်း မြို့လည်း ရော က်ရော ခေါင်းလေး တခါခါ၊ ရင်လေးတမော့မော့နဲ့ လူတွေကို အဖက်မ

လုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဒါတောင် သူက ပြောချင်သေး တယ်။ ဘာတဲ့ ဆီဒိုး နားတို့ ၊ ထရိတ်ဒါးတို့ ရောက်ရင် ဒီထက်ပိုဈေးကြီးမယ်တဲ့ လေ။ ကျုပ် ကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ တစ်လောကလုံး ဈေးတွေ တက်နေချိန်မှာ မတက်တာက ကျွန်မ ယောက်ျားပါလို့ "

"ကားရိုက်ဖို့ များ မချိတ်လိုက်နဲ့ ။ ဟိုက ရှောင်မန်နေဂျာ ဈေးမဆစ် ရသေးဘူး၊ သူက လျှော့ပေး မယ်ဆိုတာချည်းပဲ"

"ကဲပါ. . .တော်ပါတော့ ထူးသခင်ရယ်၊ ငါမတက်တာက ကျန်းမာ ရေး ကောင်းလို့ ပါဟ"

ပြောလည်း ပြော အိမ်ပေါ်ကနေဆင်းခဲ့တော့ နောက်မှာ ပွစိပွစိ ကျ န်ခဲ့ပါလေရော။ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် ပြောစကားကို ပြန်သုံးသပ်ရင်း လူရွှင်တော်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ ပြက်လုံးကို သွားသတိရသေး ဗျ။ ဘာတဲ့ ၊ ခေတ်က မ.ဆ.လ ခေတ်။

လူပြက်။ ။ ရှင်မရေ၊ ငါးဟင်းမစားရတာ အတော်ကြာပေါ့၊ ငါး လေးဘာလေး ချက်ပါလား။

ဇနီး။ ။ ဘာပြောတယ်၊ ငါးချက်ရမယ် ဟုတ်လား။ ငါးက ဘယ်ဈေးရှိလဲ ရှင်သိလား။

ဆိုပြီး ငါးသလောက်က ဘယ်ဈေး၊ ငါးခူက ဘယ်ဈေး၊ ငါးရုံ၊ ငါးမြစ် ချင်း စသည် ဖြင့် ငါးဈေး တွေ ရွတ်ပြလိုက်တယ်။ သည် တော့ ယောက်ျားဖြစ်သူက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်နောက်ဖေး မိလ္လာ လမ်းကြောင်း မြောင်းထဲမှာ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး လိုက်စမ်းလိုက်တော့ ငါးပူတင်းတစ်ကောင် ရလိုက် ရောဗျ။ အဲဒါနဲ့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး-

"ရှင်မရေ၊ ဟောဒီမှာ ကွယ် ငါးရ လာပြီ။ ချက်စမ်း ဆီပြန်"

"ဘာဆိုပြန်လဲ။ ဒီငါးက ချက်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီ၊ ချင်း၊ မဆလာ၊ အချိုမှုန့်၊ ဘူးသီး အမည်စုံမှ ဟင်းတစ်ခွက်ဖြစ်တာ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေရဲ့ ဈေးနှုန်းရော သိရဲ့ လား"

"ဒါဆိုလည်း မချက်နဲ့ တော့ကွာ၊ ကြော်သာပစ်လိုက်"

"အမလေး . . . ကြော်စားမယ်၊ ဟုတ်လား။ ဘုရား. . .ဘုရား. . .ဆီ ဈေးလည်း မေးစမ်းပါဦး။ ပဲဆီ၊ နှမ်းဆီ၊ မြေပဲဆီ၊ စားအုန်းဆီ တစ်ပိဿာကို. . ."

"ကဲ. . .ကဲ. . .တွက်ပြမနေနဲ့ တော့၊ မီးပဲဖုတ်၊ ငါးပိရည်ပဲ ဖျော်စားပစ်မယ်။ မြန်မြန်မီးမွှေး"

"မီးမွှေးရအောင် ဘယ်မလဲ ထင်း၊ ဘယ်မလဲ မီးသွေး။ ထင်းတစ်စည်းကို ဘယ်လောက်မှတ်လဲ။ မီးသွေးတစ်ပိဿာကို. . ."

စကားမဆုံးလိုက်ရပါ။ လူပြက်ကြီးက ငါးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး-

"တောက်. . .အလကားရတဲ့ ငါးတောင် မစားရတဲ့ ဘဝ"

တဖျစ်တောက်တောက် ပြောပြီး မူလပထမရခဲ့တဲ့ မိလ္လာမြောင်းထဲကို သွားလွင့်ပစ်လိုက်တော့ ငါးလေးက ရေအောက်ကနေပြီး ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာကာ ခုနက လူပြက်ကြီးကို ဘာပြန်ပြောသလဲ ဆိုတော့-

"မ.ဆ.လ လူကြီးတွေ ကျန်းမာပါစေ"

အဲ. . .ခုလည်း ကုမ္ပဏီက ငွေပေးပြီး ရိုက်ခိုင်းနေပြီလေ။ ငါးလို ပြန်လွှတ်ပေးလို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ပဲ နောက်ဆုံးတော့ ရိုက်ဖြစ်အောင် ရိုက်ရတော့မှာ ပဲလေ။ အားလုံး ရိုက်ကွင်းပေါ်ရောက်နေပြီ။ မရောက်သေးတာက ကင်မရာမင်း သုံးယောက်။ ကျွန်တော်

ဇောချွေးတွေပြန်နေပြီ။ မင်းသမီး ဒါဒါက တစ်ရက်ပဲရတာ။ လူရွှင်
တော်တွေကလည်း ဟိုလူက ဘယ်ခရီးထွက်စရာရှိတယ်။ သည် လူက
မအားဘူး နဲ့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေပြီ။ ရိုက်တဲ့ နေရာက
လည်း ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ ဂီတအစည်းအရုံးခန်းမ။
ဖုန်းဆက်ရအောင်ကလည်း ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းကမရှိ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထိုင်
စောင့် နေရင်း နေ့ခင်း ၁၂ နာရီကျော်စပြုလို့
ထမင်းစားဖြုတ်လိုက်ချိန်မှာ ပဲ တက္ကစီတစ်စီးနဲ့ ကင်မရာမင်း သုံးယောက်
နဲ့ ရိုက်ကူးရေးစက်တွေ ရောက်လာပါလေရော။ အကျိုးအကြောင်း
မေးတော့-

"ကိုကျော်ထူးရေ စကားအသုံးအနှုန်းမတတ်လို့ ဟိုကို ခဏပါသွား
တယ်ဗျာ"

"ဘာလဲကွ မင်းတို့ စကားက"

"ဒီလိုဗျာ မနေ့က အင်ဗိုင်းခန်းမမှာ နိုင်ငံခြားဧည့်သည် တွေ ရောက်
မယ်တဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကလည်း အဲဒီမှာ မှတ်တမ်းရိုက်ဖို့
တာဝန်ယူထားတယ်။ အဲ. . .ရိုက်ကွင်းရောက်တော့ ကင်မရာတွေကို ဘယ်
မှာ ထားမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းက "ဟေ့ကောင် ဟို
မှာ တစ်လုံး ထောင်မယ်၊ သည် မှာ တစ်လုံးထောင်မယ်"လို့ ပြောရုံရှိ
သေး တာဝန်ကျ လုံခြုံရေးအဖွဲ့တွေက ဖမ်းခေါ် သွားပြီး စစ်ဆေးတော့
တာပါပဲဗျာ။ မနေ့ကတည်းက ဖမ်းသွားတာ ခုမှ ပြန်လွတ်လို့ ထွက်လာ
တာ"

"မင်းတို့ က ကင်မရာ နေရာချမယ်လို့ မှ ထည့်မပြောတာကိုးကွ။ ဟို
မှာ တစ်လုံးထောင်မယ်၊ သည် မှာ တစ်လုံးထောင်မယ်ဆိုတော့ ဗုံးထောင်
တယ် ထင်သွားတာပေါ့ကွ။ ဟား. . . ဟား. . . နည်းတောင် နည်းသေး

တယ်၊ တစ်ညအိပ်ရတာ။ ကဲ. . .ထမင်းစားပြီးရင် ရိုက်မယ်။ အလယ်မှ တစ်လုံးထောင်၊ ဘေးမှာ နှစ်လုံးထောင် ဟုတ်ပြီလား။"

"ဒါရိုက်တာ စကားကို ပြန်ပြောပါ။ အသုံးအနှုန်း မမှားပါစေနဲ့။"

"ဪ. . . အေး ဟုတ်သားဟ၊ ကင်မရာတွေချမယ်ဟေ့၊ မော်နီတာ တွေ ဒီယူခဲ့၊ ခုချိန်ကစလို့ အငြိမ့်ရိုက်ဖြစ်ပြီဟေ့၊ ရိုက်ဖြစ်ပြီဟ"

အဲဒါနဲ့ ပဲ ကျော်ထူး စတိုင်အတိုင်း သမီးလက်စွပ်လေး အပေါင်ဆိုင် ရောက်ရပြန်ပြီပေါ့။

First Music News Journal

2013 (Tuesday)
